

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ উন্নতিৰ কাৰণে নিতৌ খতিয়ান উলিয়াবা, গোটেই দিনটোত আচৰণ কেনেকুৱা হৈ থাকিল, ছেক (পৰীক্ষা) কৰা - যন্ত্ৰৰ প্ৰতি অনেটু (বিশ্বাসভাজন) হৈ থাকিলোঁনে?"

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানৰ প্ৰতি পিতাৰ বহুত ৰিগাৰ্ড (সন্মান) আছে? সেই ৰিগাৰ্ডৰ চিন কি?

উত্তৰ: যিসকল সন্তান পিতাৰ সৈতে সত্যনিষ্ঠ হৈ চলে, যন্ত্ৰৰ প্ৰতি বিশ্বাসভাজন হয়, একোৱেই লুকুৱাই নাৰাখে, সেইসকল সন্তানৰ প্ৰতি পিতাৰ বহুত ৰিগাৰ্ড আছে। ৰিগাৰ্ড থকাৰ কাৰণে মৰম-চেনেহ দি উঠাই (উন্নতি সাধি) থাকে। চাৰ্ভিচতো (সেৱাতো) পঠিয়াই দিয়ে। সন্তানসকলে সঁচা কথা কৈ শ্ৰীমত লোৱাৰ স্তান থাকিব লাগে।

গীত: মেহফিল মে জল উঠি শমা.....(ৰংগমেলাত স্থলি উঠিল চাকি...)

ওঁম শান্তি। এতিয়া এই গীতটিতো ৰং (ভুল) কিয়নো তোমালোকতো চাকি নহয়। আত্মাক বাস্তৱত চাকি বুলি কোৱা নহয়। ভক্তসকলে অনেক নাম ৰাখি দিছে। নজনাৰ কাৰণে কয়ো - নেতি-নেতি, আমি নাজানো, নাস্তিক। তথাপিও যি নাম আহে তাকেই কৈ দিয়ে। ব্ৰহ্ম, চাকি, পাথৰ, শিলগুটিতো পৰমাত্মা আছে বুলি কৈ দিয়ে কিয়নো ভক্তি মার্গত কোনেও পিতাক যথার্থ ৰীতিৰে চিনিব নোৱাৰে। পিতাহে আহি নিজৰ পৰিচয় দিব লাগে। শাস্ত্ৰ আদি ক'তো পিতাৰ পৰিচয় নাই সেইবাবে তেওঁলোকক নাস্তিক বুলি কোৱা হয়। এতিয়া সন্তানসকলক পিতাই পৰিচয় দিছে, কিন্তু নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিৰেই গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। এই সময়ত হৈছে পাথৰ বুদ্ধিৰ। আত্মাত বুদ্ধি আছে। অৰ্গেন্সৰ (কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ) দ্বাৰা গম পোৱা যায় - আত্মাৰ বুদ্ধি পাৰস (পৰশমণি, পবিত্ৰ) নে পাথৰ (অপবিত্ৰ)? সকলোখিনি আত্মাৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে আত্মাই পৰমাত্মা। আত্মাতো নিৰ্লেপ হয় সেইবাবে যি বিচৰা সেয়াই কৰি থাকা। মনুষ্য হৈ পিতাকেই নাজানে। পিতাই কয় - মায়া ৰাৱণে সকলোকে পাথৰ বুদ্ধিৰ কৰি দিলে। দিনে-প্ৰতিদিনে বেছিকৈহে তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। মায়াৰ বহুত জোৰ আছে, শুধৰণিয়ে নহয়। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - ৰাতি গোটেই দিনটোৰ খতিয়ান উলিয়াবা - কি কৰিলোঁ? আমি ভোজন দেৱতাসকলৰ দৰে খালোঁনে? নিয়ম অনুসৰি আচৰণ কৰিলোঁনে নে বুদ্ধিহীন (মূৰ্খ, অজলা)ৰ দৰে? নিতৌ নিজৰ খতিয়ান পৰীক্ষা নকৰিলে তোমালোকৰ উন্নতি কেতিয়াও নহ'ব। বহুতক মায়াই চৰ মাৰি থাকে। লিখে যে আজি মোৰ বুদ্ধিযোগ অমুকৰ নাম-ৰূপত গ'ল, আজি এইটো পাপ কৰ্ম হ'ল। এনেকুৱা সঁচা কথা লিখোঁতা কোটিৰ মাজত কোনোবাহে আছে। পিতাই কয় - মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ তেনেকৈ মোক একেবাৰেই নাজানে। নিজকে আত্মা বুলি বুজিলে আৰু মোক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া বুদ্ধিত কিছু ধাৰণ হ'ব। পিতাই কয় - যদিও ভাল ভাল সন্তান আছে, বহুত ভালকৈ স্তান শুনায়, যোগ মুঠেই নাই। সম্পূৰ্ণ পৰিচয় নাই, বুজিব নোৱাৰে সেইবাবে কাকো বুজাব নোৱাৰে। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাত্ৰই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক মুঠেই নাজানে তাৰ মানে একোৱেই নাজানে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আকৌ হ'ব। 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত পুনৰ এই সময় আহিব আৰু মই আহি বুজাব লাগিব। ৰাজস্ব লোৱাতো কম কথা নহয়! বহুত মেহনত (পৰিশ্ৰম) আছে। মায়াই ভালেই প্ৰহাৰ কৰে, ডাঙৰ যুদ্ধ চলে। বক্সিং (মুষ্টি যুদ্ধ) হয়, নহয় জানো। যিসকল বহুত হুঁচিয়াৰ (সতৰ্ক), তেওঁলোকৰেই বক্সিং হয়। তথাপিও দুই-এজনক বেহুঁচ (অস্ত্ৰাণ) কৰি দিয়ে। কয় - বাবা মায়াৰ বহুত ধুমুহা আহে, এইটো হয়। তাকো বহুত কম সংখ্যকেহে সঁচা কথা লিখে। বহুত আছে যিয়ে কথা লুকুৱায়। তেওঁলোকে বুজি নাপায় যে মোক পিতাক কেনেকৈ সঁচা কথা ক'ব লাগে? কি শ্ৰীমত ল'ব লাগে? বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰে। পিতাই জানে মায়া অতি প্ৰবল। সঁচা কথা ক'বলৈ বহুত লাজ লাগে, তেওঁলোকৰ কৰ্ম এনেকুৱা হৈ যায় যে শুনাবলৈকে লাজ লাগে। পিতাইতো বহুত ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দি ওপৰলৈ উঠায় (উন্নতি সাধে)। এওঁ বহুত ভাল, এওঁক অলৰাউণ্ডাৰ (বহুমুখী, সৰ্বাংগীণ) সেৱাত পঠিয়াই দিম। বচ দেহ-অহংকাৰ আহিল, মায়াৰ চৰ খালে, এওঁ অধঃপতিত হ'ল। বাবাইতো ওপৰত উঠাবলৈ (উন্নতি কৰাবলৈ) মহিমাও কৰে। বহুত মৰম কৰি ওপৰলৈ উঠাম। তুমিতো বহুত ভাল। স্থূল সেৱাতো বহুত ভাল। কিন্তু যথার্থ ৰীতিৰে বহি কয় যে লক্ষ্য অতি উচ্চ। দেহ আৰু দেহৰ সম্বন্ধক এৰি নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি বুজা - এই পুৰুষাৰ্থ কৰাতো বুদ্ধিৰ কাম। সকলো পুৰুষাৰ্থী হয়। কিমান ডাঙৰ ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। পিতাৰ সকলো সন্তানো হয়, ষ্টুডেণ্টো (বিদ্যার্থীও) হয়, ফ'ল'ৱাৰ্চো (অনুগামীও) হয়। এওঁ (শিৱবাবা) গোটেই সৃষ্টিৰ পিতা হয়। সকলোৱে সেই এজনকে আহ্বান কৰে। তেওঁ আহি সন্তানসকলক বুজাই থাকে। তথাপিও জানো ইমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) থাকে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিসকল আহে, কিমান ৰিগাৰ্ডেৰে তেওঁলোকৰ সোধা-পোছা কৰে। কিমান জাকজমকতা থাকে। এই সময়ততো সকলোৱে পতিত। কিন্তু নিজক পতিত বুলি ভাবে জানো। মায়াই একেবাৰে তুচ্ছ

বুদ্ধিৰ কৰি দিছে। কৈ দিয়ে সত্যযুগৰ আয়ুস ইমান দীঘল সেয়েহে পিতাই কয় 100 শতাংশ অবুজন নহ'ল জানো। মনুষ্য হৈ কি কাম কৰি থাকে। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা ক'লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে! এয়াও পিতা আহি বুজায়। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এওঁলোক দৈৱীগুণ সম্পন্ন মনুষ্য আছিল সেইবাবে তেওঁলোকক দেৱতা, আসুৰি গুণধাৰীসকলক অসুৰ বুলি কোৱা হয়। অসুৰ আৰু দেৱতাৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। কিমান মাৰপিট, হাই-কাজিয়া লাগি থাকে। খুব প্ৰস্তুতি চলি থাকে। এই যন্ত্ৰত গোটেই সৃষ্টি স্বাহা হ'ব লাগিব। তাৰ বাবে এই সকলো প্ৰস্তুতি লাগে নহয় জানো। বোমা আদি আবিষ্কাৰ কৰিলে আকৌ সেইবোৰৰ উৎপাদন বন্ধ হ'ব পাৰে জানো। অলপ সময়ৰ ভিতৰতেই সকলোৰে ওচৰত এইবিলাক উভৈনদী হৈ পৰিব কিয়নো বিনাশতো দ্ৰুতগতিত হোৱা উচিত নহয় জানো? তেতিয়া হস্পিতেল (চিকিৎসালয়) আদি থাকিব জানো। কোনেও গমেই নাপাব। মাহীৰ ঘৰৰ নিচিনাতো নহয়। বিনাশ-সাম্ৰাট্যৰ কোনো পা-পইছাৰ কথা নহয়। গোটেই সৃষ্টি জ্বলি থকাতো প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰিবা জানো! সাম্ৰাট্যৰ হয় - কেৱল জুই আৰু জুইহে লাগি আছে। গোটেই সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। কিমান বিশাল সৃষ্টি। আকাশতো নজ্বলিব। ইয়াৰ তলত যি আছে সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। সত্যযুগ আৰু কলিযুগৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। কিমান অনেক মনুষ্য আছে, জীৱ-জন্তু আছে, কিমান সামগ্ৰী আছে। এই কথাবোৰো সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত কাঢ়িহে ধাৰণ হয়। বিচাৰ কৰা - 5000 বছৰৰ কথা। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল নহয় জানো! কিমান কম সংখ্যক মনুষ্য আছিল। এতিয়া কিমান মনুষ্য আছে। এতিয়া হৈছে কলিযুগ, ইয়াৰ নিশ্চয় বিনাশ হ'ব।

এতিয়া পিতাই আত্মাসকলক কয় - মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এয়াও বুজিহে স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেয়ে শিৱ শিৱ বুলিতো বহুত কৈ থাকে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়েও কৈ দিয়ে কিন্তু বুদ্ধিত জ্ঞান একো নাই। অনুভৱেৰে নকয় যে তেওঁ বিন্দু স্বৰূপ। আমিও সিমানেই সূক্ষ্ম বিন্দু। এনেকৈ বুজি লৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। প্ৰথমেতো মই আত্মা হওঁ - এইটো দৃঢ় কৰিবা তাৰ পাছত পিতাৰ পৰিচয় বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণ কৰিবা। অন্তৰ্মুখী সন্তানেহে ভালদৰে বুজিব পাৰে যে মই আত্মা বিন্দু স্বৰূপ হওঁ। মই আত্মাই এতিয়া জ্ঞান পাই আছোঁ যে মোৰ মাজত 84 জন্মৰ ভূমিকা কেনেদৰে ভৰি আছে, আকৌ আত্মা কেনেকৈ সতোপ্ৰধান হয়। এই সকলোবোৰ বহুত অন্তৰ্মুখী হৈ বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াতেই সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়। সন্তানসকলে জানে যে এয়া আমাৰ অন্তিম জন্ম। আমি এতিয়া ঘৰলৈ যাওঁ। এইটো বুদ্ধিত দৃঢ় হ'ব লাগে যে আমি প্ৰত্যেকে আত্মা হওঁ। শৰীৰৰ বোধ যেতিয়া কম হ'ব তেতিয়াহে কথা-বাৰ্তাত শুধৰণি হ'ব। নহ'লে আচৰণ একেবাৰে নিকৃষ্ট হৈ যায় কিয়নো শৰীৰ পৰা পৃথক নহয়। দেহ-অভিমানত আহি কিবা নহয় কিবা কৈ দিয়ে। যন্ত্ৰততো বহুত অনেষ্ট (বিশ্বাসভাজন) হোৱা উচিত। এতিয়া বহুত অমনোযোগী (উচ্ছৃংখল) হৈ আছে। খোৱা-বোৱা, বাতাবৰণ আদিৰ একোৱে শুধৰণি হোৱা নাই। এতিয়াতো বহুত সময়ৰ প্ৰয়োজন। চাৰ্ভিচে'ল (সেৱাধাৰী) সন্তানসকলকে বাবাই স্মৰণ কৰে, পদো তেওঁলোকেই পাব পাৰিব। এনেয়ে আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰা সেয়া চান্দা চোবাই থকাৰ নিচিনা। এই ক্ষেত্ৰত বহুত অন্তৰ্মুখী হোৱা উচিত। বুজাবলৈও যুক্তি লাগে। প্ৰদৰ্শনীত জানো কোনোবাই বুজি পায়। কেৱল কৈ দিয়ে যে আপোনালোকৰ কথাবোৰ ঠিকেই। ইয়াতো ক্ৰমানুসৰি আছে। এইটো নিশ্চয় আছে যে আমি সন্তান হৈছোঁ, পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাম। যদি আমি পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সেৱা কৰি থাকোঁ, আমাৰতো এইটোৱে ধান্দা (কাম), তেতিয়া গোটেই দিন বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলি থাকিব। এই বাবায়ো (ব্ৰহ্মা বাবায়ো) বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি থাকে নহয় জানো। নহ'লে এই (নাৰায়ণৰ) পদ কেনেকৈ পাব! সন্তানসকলক দুয়োজনে (শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা বাবা) একেলগে বুজাই থাকে। দুটা ইঞ্জিন পাইছা কিয়নো বহুত উম্মলৈ আৰোহণ কৰিব লাগে নহয় জানো। পাহাৰৰ ওপৰত যাবলৈ ৰেলগাড়ীত দুটা ইঞ্জিন লগোৱা হয়। কেতিয়াবা গৈ থাকোতে গাড়ী ৰৈ যায় আৰু পিছলি তললৈ নামি আহে। মোৰ সন্তানসকলৰো এনেকুৱাই হয়। আগবাঢ়ি গৈ গৈ, পৰিশ্ৰম কৰি কৰি ৰৈ যায় ওপৰলৈ উঠিব নোৱাৰে। মায়াৰ গ্ৰহণ বা ধুমুহাৰ কবলত পৰিলে একেবাৰে তলত পৰেগৈ আৰু একেবাৰে চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈ যায়। অলপ চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিলেই অহংকাৰ আহি যায়, অৱনতি হৈ যায়। এইটো বুজি নাপায় যে পিতা আছে, লগত ধৰ্মৰাজো আছে। যদি কোনোবাই এনেকুৱা কিবা কৰে তেন্তে বহুত কাঢ়া শাস্তি ভুগিবলগীয়া হয়। তাতকৈতো বাহিৰত থকাটোৱেই ভাল। পিতাৰ হৈ যোৱা আৰু উত্তৰাধিকাৰ লোৱা সেয়া কোনো মাহীৰ ঘৰ নহয় (ইমান উজু নহয়)। পিতাৰ (সন্তান) হৈ যোৱাৰ পাছত এনেকুৱা কিবা কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া নাম বদনাম (দুৰ্ণাম) কৰি দিয়ে। বহুত আঘাত লাগি যায়। উত্তৰাধিকাৰী হোৱাতো কোনো মাহীৰ ঘৰৰ নিচিনা (ইমান উজু) জানো। প্ৰজাৰ মাজতো কোনোবা ইমান চহকী হয়, কথাই নুসুধিবা। অজ্ঞানকালত কোনোবা ভাল হয়, কোনোবা আকৌ কেনেকুৱা! নালায়ক (অযোগ্য) সন্তানকতো কৈ দিব - মোৰ সন্মুখৰ পৰা আঁতৰি যোৱা। ইয়াত এজন-দুজন সন্তানৰতো কথা নহয়। ইয়াত মায়া বৰ শক্তিশালী। এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকল বহুত অন্তৰ্মুখী হোৱা উচিত, তেতিয়াহে তোমালোকে কাৰোবাক বুজাব পাৰিবা। তোমালোকৰ প্ৰতি উৎসৰ্গিত হৈ যাব আৰু তাৰ পাছত অনুতাপ কৰিব - আমি পিতাক ইমান গালি পাৰিলোঁ। পৰমপিতাক সৰ্বব্যাপী বা নিজকে ঈশ্বৰ বুলি কওঁতাসকলৰ কম শাস্তি হ'বনে। এনেয়ে জানো গুচি যাব পাৰিব। তেওঁলোকৰ বাবেতো

আৰু বেছি সমস্যা হ'ব। যেতিয়া সময় আহিব তেতিয়া পিতাই এই সকলোৰে পৰা হিচাপ ল'ব। বিচাৰ নিষ্পত্তি কৰাৰ সময়ত সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হৈ যায়, এই ক্ষেত্ৰত অতি বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন।

মনুষ্যইতো চোৱা কাক কাক পীচু প্ৰাইজ (শান্তিৰ বঁটা) প্ৰদান কৰি থাকে। এতিয়া বাস্তৱত পীচ (শান্তি স্থাপন) কৰোঁতাতো এজনেই হয়। সন্তানসকলে লিখিব লাগে - সৃষ্টিত পিউৰিটি (পবিত্ৰতা) – পীচ (শান্তি) – প্ৰচপাৰ্টী (সমৃদ্ধি) ভগৱানৰ শ্ৰীমতত স্থাপন হৈ আছে। শ্ৰীমততো প্ৰসিদ্ধ হয়। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা শাস্ত্ৰক কিমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিয়ে। কোনোবাই যদি কাৰোবাৰ শাস্ত্ৰ বা মন্দিৰক লৈ কিবা কৈ বা কৰি দিয়ে তেতিয়া কিমান কাজিয়া কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই গোটেই সৃষ্টিখনেই জ্বলি ভস্ম হৈ যাব। এই মন্দিৰ-মছজিদ আদিক জ্বলাই থাকিব। এই সকলোবোৰ হোৱাৰ আগতেই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এইটো চিন্তনেই চলি থাকিব লাগে। ঘৰ-সংসাৰো চোৱাচিতা কৰিব লাগে। ইয়ালৈতো অনেক আহে। ইয়াত ছাগলীৰ দৰেতো থাকিব নালাগে কিয়নো এয়াতো অমূল্য জীৱন হয়, ইয়াকতো বহুত তদাৰক কৰি ৰাখিব লাগে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালী আদিক লৈ অহা - এইটো বন্ধ কৰি দিব লাগিব। ইমান সংখ্যক সন্তানক কোনে বহি তদাৰক কৰি থাকিব। ল'ৰা-ছোৱালীৰ ছুটীৰ দিন হ'লে তেতিয়া কোনোৱে ভাবে আৰু কলৈ যাওঁ, ব'লা মধুবনত বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এয়াতো যেন ধৰ্মশালা হৈ যায়। তেন্তে ইউনিভাৰচিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) কেনেকৈ হ'ল! বাবাই বিচাৰ কৰি আছে কেতিয়াবা অৰ্ডাৰ (আদেশ) দি দিব - কোনেও সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক লৈ নাহিব। এই বন্ধনো কম হৈ যাব। মাতাসকলৰ প্ৰতি পুতৌ জন্মে। এইটোও সন্তানসকলে জানে যে শিৱবাবা হৈছে গুপ্ত। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা বাবাৰ) প্ৰতিও জানো কাৰোবাৰ ৰিগাৰ্ড (সন্মান) আছে। এনেকৈ ভাবে যে আমাৰতো শিৱবাবাৰ লগত কানেকশ্বন (সম্বন্ধ)। ইমানখিনিও নুবুজে - শিৱবাবাইহেতো এওঁৰ দ্বাৰা বুজায় নহয় জানো। মায়াই নাকট ধৰি ওলোটো কৰাই থাকে, এৰিয়েই নিদিয়। ৰাজধানীত সকলো প্ৰকাৰৰে লাগে নহয় জানো। এই সকলোবোৰৰ অন্তিম সময়ত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। শাস্তিৰো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। সন্তানসকলৰ আগতেও এই সকলোবোৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছে। তথাপিও কোনোৱে কোনোৱে পাপ কৰিবলৈ এৰিয়ে নিদিয়। বহুত সন্তানে যেন গাঁঠি বান্ধি লৈছে (প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে) যে মইতো থাৰ্ড ক্লাচেই (তৃতীয় শ্ৰেণীৰেই) হ'ব লাগে, সেইকাৰণে পাপ কৰিবলৈ এৰি নিদিয়। আৰু বেছি ভালকৈহে নিজৰ শাস্তি তৈয়াৰ কৰি আছে। বুজাবলগীয়াতো হয়, নহয় জানো। এনেকৈ গাঁঠি নাবান্ধিবা (প্ৰতিজ্ঞা নকৰিবা) যে মইতো থাৰ্ড ক্লাচেই (তৃতীয় শ্ৰেণীৰেই) হ'ব লাগে। এতিয়া গাঁঠি বান্ধা (প্ৰতিজ্ঞা কৰা) যে মই এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগিব। কোনোৱেতো ভালকৈ গাঁঠি বান্ধে (প্ৰতিজ্ঞা কৰে), চাৰ্ট (খতিয়নৰ তালিকা) লিখে - আজি দিনটোত মই একো কৰাতো নাই! এনেকৈ চাৰ্টো বহুতে ৰাখিছিল, তেওঁলোক আজি নাই। মায়াই বহুত অৱনতি কৰায়। আধাকল্প মই সুখ দিওঁ, মায়াই আকৌ আধাকল্প দুখ দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অন্তৰ্মুখী হৈ শৰীৰৰ বোধৰ পৰা উপৰাম হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে, খোৱা-বোৱা, চাল-চলন শুধৰাব লাগে কেৱল নিজক আনন্দিত কৰি অমনোযোগী হ'ব নালাগে।

(2) বহুত উচ্চলৈ আৰোহণ কৰিব লাগিব, সেই কাৰণে বহুত সাৱধান হৈ চলিব লাগে। যি কোনো কৰ্ম সাৱধানৰে কৰিব লাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে। ওলোটো কৰ্ম কৰি শাস্তি তৈয়াৰ কৰিব নালাগে। গাঁঠি বান্ধিব (প্ৰতিজ্ঞা কৰিব) লাগে যে মই এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হ'বই লাগিব।

বৰদান: কৰ্মভোগ ৰূপী পৰিস্থিতিৰ আকৰ্ষণকো সমাপ্ত কৰোঁতা সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা হোৱা
এতিয়ালৈকে প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা সৃষ্ট পৰিস্থিতিবোৰে অৱস্থাক নিজৰ ফালে কিছু নহয় কিছু আকৰ্ষিত কৰে। সকলোতকৈ বেছি নিজৰ দেহৰ হিচাপ-নিকাচ, বাকী থকা কৰ্মভোগৰ ৰূপত অহা পৰিস্থিতিয়ে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে - যেতিয়া এই আকৰ্ষণো সমাপ্ত হৈ যাব তেতিয়া সম্পূৰ্ণ নষ্টোমোহা বুলি কোৱা হ'ব। কোনো দেহৰ বা দেহৰ জগতৰ পৰিস্থিতিয়ে যাতে স্থিতিক লৰচৰ কৰিব নোৱাৰে - এয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ ষ্টেজ (অৱস্থা)। যেতিয়া এনেকুৱা ষ্টেজত গৈ উপনীত হ'বা তেতিয়া ছেকেণ্ডত নিজৰ মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান স্বৰূপত সহজে স্থিত হ'ব পাৰিবা।

প্ৰোগান: পবিত্ৰতাৰ ব্ৰত সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সত্যনাৰায়ণৰ ব্ৰত হয় - ইয়াতেই অতীন্দ্ৰিয়সুখ সমাহিত হৈ আছে।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!